

дівчат. Водночас, акцентує увагу на тому, що в сучасному українському суспільстві жіноче оголення вважається допустимим лише тоді, коли воно відповідає бажанню чоловіка [7].

Таким чином, головними провайдерами перформансів на гендерну тематику в Україні виступають переважно митці, заангажовані у феміністичний рух. Основними майданчиками для проведення таких перформансів є сцени, що належать неурядовим організаціям або ж публічні місця. В контексті заявленої теми підкреслимо: ексклюзивним місцем проведення перформансів в Україні є міське середовище. Більше того перформанси зазвичай відбуваються у мегаполісах як-то Київ, Донецьк, Харків, Одеса, Львів. Отже, констатуємо наявність проблеми готовності реалізувати та сприймати перформанси на гендерну проблематику серед жителів міст і містечок. Тематика таких перформансів широка й охоплює різні аспекти гендерної проблематики. Перформанси використовуються для висловлення певних ідей та цінностей, що стосуються справ гендеру та прагнуть звернути увагу громадськості до цих питань.

Література:

1. Lisa S. Wainwright. Performance art. URL: <https://www.britannica.com/art/performance-art> (дата звернення: 09.09.2024).
2. Брюховецька О. Образ жертви і емансипація. Нарис про українську арт-сцену і фемінізм. URL: <http://prostory.net.ua/ua/krytyka/> (дата звернення: 09.09.2024).
3. Калита Н. Ганна Циба про «чотири історії українського перформансу». URL: <https://supportyourart.com/stories/tsybarinchuk/> (дата звернення: 06.09.2024).
4. Кісін В. Б. Режисура як мистецтво та професія. Навчальне видання. Київ: Науково-освітній центр «АЕЛС-технологія», 1998. 104 с.
5. Трегуб Г. Кусати і жалити. URL: <https://tyzhden.ua/kusaty-i-zhalyty/> (дата звернення: 09.09.2024).
6. У Барселоні пройшла виставка, присвячена українському перформансу. URL: <https://artukraine.com.ua/n/> (дата звернення: 09.09.2024).
7. Українська арт-сцена та фемінізм. URL: <https://femwork.org/blog/> (дата звернення: 10.09.2024).

ТВОРЧИЙ ПОТЕНЦІАЛ НАРОДНОГО ТА ПРОФЕСІЙНОГО МИСТЕЦТВА ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ

Коломойцева Я. С.

бакалавр

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

(науковий керівник – доктор педагогічних наук,

доцент кафедри культурології, філософії та музеєзнавства Полтавського

національного педагогічного університету

імені В. Г. Короленка Рената ВИННИЧУК)

Актуальність теми полягає в тому, що культурна сфера є дуже чутливою ознакою прав людини, належності та самосвідомості. Культура є джерелом творчого саморозвитку людей, що зберігається століттями.

Культурний простір України - сфера, в якій відповідно до законодавства провадиться культурна діяльність та задовольняються культурні, інформаційні та дозвіллеві потреби громадян, що охоплює, зокрема, телебачення, радіомовлення, періодичні друковані видання та книговидавничу продукцію, ринок культурних благ, а також культурно-мистецьке середовище [5].

Дніпропетровщина – одна із найрозвиненіших індустриальних одиниць України. До сьогоднішнього часу сфера культури була не була основним пріоритетом державної політики, не отримувала належної уваги та підтримки зі сторони уряду. Дослідження

соціально-культурної ситуації в Дніпропетровщині вказує на потребу збереження установ культури і мистецтва, підтримку діяльності мистецьких навчальних закладів та аматорських колективів області на сучасному етапі.

На сучасному етапі розвитку Дніпропетровщини культура займає одне з найважливіших місць у суспільстві та є одним із найпопулярніших засобів розвитку молоді.

Аналіз наукових джерел та літератури, а також законодавчої бази України свідчить про те, що в науковому дискурсі не з'явилося єдиного загальноприйнятого визначення «культурний простір міста». Дніпро (Дніпропетровськ) – місто з багатими культурними традиціями. Має 7 державних театрів і 3 концертні зали, 6 державних і 173 добровільних музеї, 55 бібліотек з колекцією 1,4 млн. екземплярів, 287 пам'яток історії та культури, що вшановують видатні події та видатних учених, історія, мистецтво. У 1999 році Дніпропетровському державному історичному музею присвоєно його ім'я Д.І. Яворницького.

На кінець ХХ ст. для задоволення культурних і духовних потреб жителів регіону працює 622 клуби і будинки культури, 691 бібліотека, 8 театрів, обласна філармонія, 7 державних і 165 громадських музеїв.

Слід зазначити, що обласне радіо Дніпропетровщини веде мовлення від 1926 р., телебачення – від 1958. У Дніпропетровщині – 94 наукових установи, зокрема 41 науково-дослідний інститут, 28 проектно-конструкторських організацій, 5 проектних та проектно-пошукових організацій; 8 театрів, 8 музеїв, 75 кінотеатрів, 920 клубів, 994 бібліотеки, 90 шкіл мистецтв.

Центр сучасної культури в Дніпрі – новий осередок мистецького життя міста, де проводять фестивалі, виставки, концерти. Пройшовши складний шлях у пошуках постійної локації, Центр працює у приміщенні колишньої земської управи. Співзасновник та керівник Центру та громадської організації *Kultura Medialna* Андрій Палаш разом із командою друзів з 2018 року єднає культурну спільноту міста. Вони надають нового значення занедбанам будівлям, налагоджують міжнародні зв'язки та допомагають молодим митцям почати свій творчий шлях.

У Дніпропетровську є одна з найстаріших бібліотек України – обласна наукова бібліотека з фондом понад 2,7 млн. примірників літератури. Загалом в області налічується до 700 публічних бібліотек із загальним фондом понад 22 153 тис. одиниць.

Одним із проявів живої культури є нематеріальна культурна спадщина Дніпропетровщини, різноманітна, сповнена глибокого переосмислення життя, історії та світогляду, що втілено зокрема в самобутній народній творчості. На сьогодні до відповідних списків ЮНЕСКО внесено два елементи нематеріальної культурної спадщини України, обидва з Дніпропетровщини: 2013 р. – Петриківський декоративний розпис як феномен українського народного орнаментального розпису (Петриківський декоративний розпис як феномен укр. Орнаментальне мистецтво), внесені до Репрезентативного списку елементів нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО, а у 2016 році – Козацькі пісні Дніпропетровщини (Козацькі пісні Дніпропетровщини) включені до переліку нематеріальної культурної спадщини, яка потребує негайної охорони. .

Література:

1. Тронько П., Верменич Я. Історичне місто як культурна цінність і об'єкт пам'яткоохорони. *Україна ХХ століття: культура, ідеологія, політика*. 2009. Вип. 15(1). с. 171-183.

URL: <https://dnipro.tv/news-dnipro/u-dnipri-stvoriat-iedynyi-kulturnyi-prostir-art-terytoriia/>_(дата звернення:22.03.2022)

2. У Дніпрі створять сучасний центр «Арт-Територія», який об'єднає усі палаци культури міста

URL: <https://dniprorada.gov.ua/uk/articles/item/44154/u-dnipri-stvoryat-suchasnij->

centr-art-teritoriya-yakij-obednae-usi-palaci-kulturi-mista

3. Центр сучасної культури у Дніпрі. URL: <https://kulturamedialna.org/portfolio/tsentr-suchasnoyi-kultury-v-dnipri/> (дата звернення: 22.03.2022)

ПРИВАТНО-ГРОМАДСЬКЕ ПАРТНЕРСТВО В ЗБЕРЕЖЕННІ ІСТОРИЧНИХ МІСЦЬ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

Кравченко Л.М.

*Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка
763321@ukr.net*

Актуальність. У світі вже досить тривалий час існує тенденція турботи про збереження як визначних історичних місць, так і маленьких містечок та інших населених пунктів, що славляться своєю мальовничістю, самобутністю, затишком. «Геніями місця» розглядають неповторні житлові квартали, площі, мости, ратуші, інші споруди, що бережуть стародавні та впливають на нові традиції, попри плин часу. Причому туристична привабливість таких місць є лише одним із чинників їхнього притягання, важливими також фахівці відзначають економічні переваги, такі як компактність, налагоджена інфраструктура, комфортний для людей масштаб споруд, наявність парків і зелених насаджень тощо. У цивілізованих країнах таке місце є визначальним для громади, адже потужна і згуртована громада сприяє розвитку малого і середнього бізнесу, який своєю чергою створює робочі місця та поповнює бюджет податковими коштами. Інвестори надають перевагу історичним місцям, а зацікавлена громада дбає про місцеву економіку, побудовану на туристичній привабливості.

Мета і методика дослідження. Водночас у зазначеному контексті в Україні, як з огляду на воєнний стан, так і до певної міри традиційно, існують досить значні інфраструктурні проблеми (низька якість доріг, відсутність прийнятної місця проживання, недостатня розвиненість громад та ін.), що не лише не сприяють розвитку історично визначних населених пунктів, а й гальмує сталий розвиток об'єктів культурної спадщини. На Полтавщині це можна сказати і про Опішню, і про Гадяч, і про Великі Сорочинці; дещо в кращому стані знаходяться Решетилівка і Диканька, розташовані на більш якісних шляхах сполучення, але виникають питання до якості громадської роботи та відповідального громадсько-приватного партнерства на цих та інших подібних територіях, яких в області значна кількість.

Українці нині навіть попри складний стан країни радо відвідують історичні місцевості, придбають сувеніри, чим вкладають кошти в місцеву економіку, побудовану на туристичній привабливості історичних міст, районів або майданчиків у історичних центрах. Історичні місця концентрують нашу національну, державну, громадську ідентичність, віддзеркалюють культурний код та самобутність кожного регіону. Історичні здобутки є своєрідною основою самоідентифікації нації; вони мають потужний освітній та творчий потенціал, значно полегшують можливості знаходити й винаходити нове, розуміти формування історичних явищ та менталітету народу, сприймати глибину його втрат, досягаючи безперервності і спадкоємності поколінь. Пам'ятні місця та населені пункти часто пов'язані з таким категоріями пам'яткозбереження як автентичність, художня та історична цінність, здобутки творчого генія.

Проте в нашій країні, попри вкрай незадовільне становище шляхів сполучень, особливо місцевих, та відсутність місць для комфортного тимчасового проживання в невеликих історичних осередках, можна говорити про певну незрілість як державної політики в царині збереження пам'яток історії та культури, так і про недосконалість або повну відсутність приватно-громадського партнерства в цьому питанні. Не